Pastori

UUNO HENRIK (HEIKKI) LEMPINEN

on syntynyt Sortavalan maaseurakunnassa 19. 8. 1909. Valmistuttuaan papiksi hän toimi Vehkalahden, Suursaaren, Joutsenon ja Ihantalan seurakunnissa, kunnes 1. 5. 1937 siirtyi Pyhäjärven Vpl. kappalaiseksi.

Muista, kuka kanssas kulkee

Syyskesällä, elokuussa v. 1939, vietettiin eräässä Karjalan Kannaksen seurakunnassa sikäläisen Nuorten Kristillisen Yhdistyksen järjestäminä kesäjuhlia, joilla oli mukana juhlaväkeä runsaasti naapuriseurakunnistakin. Juhlien tunnukseksi oli valittu Raamatun sana 5 Moos. 6:12: »Varo, ettet unhota Herraa». Juhlien puheissa muistutettiin m.m. siitä, että esim. maantiellä eri kulkuneuvoilla ajavia varten on tien vieressä erilaisia yleisiä varoitusmerkkejä, joiden tarkoituksena on ajoissa huomauttaa siitä, että edessä on vaarallinen paikka ja siksi on ajettava varovasti. Tämän perusteella teroitettiin vakavasti, että myös elämän tiellä on tällaisia yleisiä varoitusmerkkejä, joiden tarkoituksena on pysähdyttää ihmistä muistamaan sekä elämän tien vaaroja että Häntä, elävää Jumalaa, joka matkalaisia auttaa ja johdattaa ja jota ilman ei saataisikaan askeltakaan otetuksi. »Varo, ettet unhota Herraa».

Nämä juhlat pidettiin siis elokuussa 1939. Ajan paino tuntui, jo, vaikka ei vielä osattukaan aavistaa kaikkea sitä, mitä edessä tuli olemaan. Vielä nyt, toistakymmentä vuotta myöhemmin, ovat nuo juhlat mielessä hyvin läheisinä ja elävinä. On joutunut usein

ajattelemaan, että tuo juhlien tunnussana oli silloin todella oikealla ajalla sanottu sana, Jumalan antama. Sen kautta tahdottiin sanoa jokaiselle juhlilla mukana olleelle: Edessäsi on suuria vaaroja, raskaita, vaikeita aikoja sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Varo niiden kohdatessa, ettet unhota Herraa.

Tiedämme kaikki sanomattakin tarpeeksi hyvin, mitä sen jälkeen on tapahtunut. Ehkäpä tuo juhlien tunnussana pitää kuitenkin paikkansa nytkin ja sitä sopii muistuttaa näin jälkeenkinpäin. Varo, ettet unhota Herraa. Voi kun tällainen sana saisikin elävästi koskettaa jokaisen karjalaisen sydäntä. Kyllähän me hädän hetkinä, vaikeina päivinä, monastikin olemme Herraa muistaneet ja Häntä avuksi huutaneet. Mutta monella huutajalla on varmaan kuitenkin ollut samanlainen mieli kuin oli aikoinaan Egyptin faaraolla: kun vaara vähänkin väistyi ja elämä alkoi tuntua kepeämmältä, silloin myös Jumala unohtui ja sydän paatui. Tai olemme koettelemusten päivinäkin saattaneet jopa aivan tietoisestikin kovennuttaa ja paaduttaa sydämemme kun Jumala ei ole vastannut meille sinä aikana ja sillä tavalla kuin me olisimme halunneet. Kuinka tarpeellista onkaan meille jokaiselle ja vielä nytkin tämä sana: Varo, ettet unhota Herraa.

Kauas jäänyttä kotiamme ja kaunista Karjalaamme emme ole unohtaneet. »Maailmaan tieni jos minne mun viekin niin kotoisia kunnaita unhoita en». Eikä tarvitsekaan eikä saakaan unohtaa, väärin olisi sekin. Vielä nytkin kuulee useinkin paljon muisteltavan sitä, mitä kaikkea tavaraa ja omaisuutta sinne kodin mukana jäi. Vähän sai monikin mukaansa tänne uusille asuinsijoille siirtyessään. Mutta taisipa sentään tulla mukaan sellaistakin mikä olisi saanut jäädä sinne: rakkaus ja taipumus syntiin niinkuin sielläkin, katkeroitunut, napiseva, Jumalaakin joko syyttävä tai Hänet kokonaan unohtanut mieli ja sydän. Historian Jumalanakaan ei Jumala tarvitse mitään puolusteluja, mutta jos Hän onkin antanut ja antaa vaikeitakin päiviä, on Hän myös antanut ja antaa paljon hyvääkin. Psalmissa 103 kehoitetaan meitä: »Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle

tehnyt». Olisi meillekin hyödyllistä pysähtyä esim. juuri tämän ehkä monelle ennestäänkin tutun psalmin sanojen edessä muistelemaan ja tutkimaan sitä, mitä kaikkea hyvää Jumala on antanut ja mistä on syytä kiittää. Karjalaiset ystävät: Karjalaa ja kotiamme muistellessamme koettakaamme muistaa myös, että se Herra, joka ei anna mitään sattumalta, joka aina ensin antaa ja sitten vasta ottaa, antaa ottaessaankin ja jonka ottamisellakin on oma tarkoituksensa, se Herra, joka on kansojen kaitsija ja myös Suomen ja Karjalan historian Jumala, se Herra on halunnut Karjalan ja koko kansamme viime vaiheiden kautta asettaa elämämme tiellä eteemme yleisen varoitusmerkin: Edessäsi on suuret vaarat. Aja varovasti. Muista iäisyyttä. Varo, ettet unhota Herraa.

Mutta tällainen sana ei ole vain varoituksen sana. Se on myös lohdutuksen ja rohkaisun sana. Varoen ja valvoen kulkeva väistää vaaran. Emme tosin voi välttyä kaikista ajallisista vaaroista, joita matkaamme johtava Herra näkee tarpeellisiksi antaa. Mutta voimme välttää suurimman vaaran, kun Jumala antaa syntimme anteeksi ja pelastaa sielumme hukkumasta. Siitä voi Hänen suojeleva kätensä varjella kun Hän on kanssamme ja suostumme Hänen johtoonsa ja kuljemme varoen ja valvoen elämän kaitaa tietä. Ahdistetut karjalaiset ystävät, te, joita ahdistaa ja painaa ei vain Karjalan ja kodin menetys, vaan se, että ette jaksa aina muistaa, että Jumalan käsi johtaa ja Hänen silmänsä valvoo vaikeinakin päivinä, muistakaa, mitä Jeesus sanoi viimeisinä sanoinaan: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti». Joka päivä — siis ei vain aurinkoisina ja vienon tuulen hyminän päivinä, vaan myös pilvisinä, pimeinä ja myrskyisinäkin päivinä. Ja maailman loppuun asti, siis vielä nytkin. Varo, ettet unhota Herraa — tämä lause merkitsee myös sitä, että saamme muistaa Häntä läsnäolevana, armollisena, auttavana, varjelevana Jumalana.

Saanen tähän liittää myös pari omakohtaista muistoa. Talvisodan sytyttyä sanoi esimieheni, divisioonan pastori rintamalle lähtiessäni: Olkoon Varjelija kanssasi. Talvisodan viimeisinä päi-

vinä taas valmistauduimme erohetkeen eräässä ystäväkodissa. Eteemme avattiin sana Jes. 43: 1—3: »Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi». Ja samoin kuin talvisodan alkaessa myös vastaavasti kesällä 1941 silloinen esimieheni sanoi erotessamme: Muista, kuka kanssas kulkee.

Näiden viimeksi mainittujen virren sanojen kautta pyytäisin nyt erityisesti saada lähettää tervehdyksen karjalaisille ystäville, tutuille ja tuntemattomille. Varo, ettet unhota Herraa, mutta myös ja samalla: muista, kuka kanssas kulkee. Ehkä sopisi syventyä tarkkaamaan koko virttä 168, josta mainitut sanat ovat otetut. Sen kerrotaan syntyneen unkarilaisten kaleeriorjien keskuudessa. Virren sisällön voisi myös sanoa kansallisrunoudestamme tutuilla ja paljon käytetyillä Saarijärven Paavon sanoilla: Vaikka koittaa, eipä hylkää Herra. Muista: Hän kulkee kanssasi, joka päivä, loppuun asti. »Koko tien Hän kanssan' käypi», sanoo saman asian erään tutun hengellisen laulun (485) kirjoittaja. Siinä laulussa sanotaan lopuksi, että kerran, perille päästyä, kiitetään siitä, että Herra on kulkenut kanssamme koko tien. Siellä ymmärretään siis, että kaikki matkan vaiheet, nekin, jotka niitä kokiessa eivät tuntuneett hyvän Jumalan johtoon sopivilta, olivat sittenkin parhaaksemme tarkoitetut. Täällä arvoituksiksi jäävät asiat selviävät aikanaan.

Niin: varo, ettet unhota Herraa. Mutta myös: muista, kuka kanssas kulkee. Ja kun Hän kulkee kanssasi ja kanssamme, ei sinulta eikä minulta mitään puutu.

Heikki Lempinen.